

El relat ideològic per reconstruir el sentit nacional

written by Llorenç Prats | 29 de gener de 2025

La identitat prové de la nostra pertinença nacional. Per als catalans, la identitat és cultural, institucional, lingüística i territorial. Les quatre potes que ha intentat afeblir el sistema globalista per deixar les persones despallades de les seves pròpies característiques de naixement o adquirides.

En aquest sentit, convé esmentar quatre punts que esdevenen claus, en relació amb els nostres trets nacionals.

El primer és l'emergència per l'estabilitat i fortalesa familiar. Això és fidelitat, perseverança i permanent renovació dels vincles afectius. Un espai de llibertat construït inicialment amb il·lusió no pot fracassar mai. No se'l pot deixar fracassar. Ha de reeixir, madurar i donar fruits, amb fills, amb veïnat, amb lligams generacionals. Això és cabdal, i la millor opció per complir-ho és la família d'home i dona, oberts a la vida, si més no fins a tres fills, arrelada en la proximitat del lloc on resideixen. Aquesta és la fórmula d'èxit. N'hi ha altres, cert, però no tenen les garanties ni la solidesa d'aquesta.

En segon lloc, tenim l'ordre de prioritats a l'hora de copsar el que passa en el nostre entorn. El globalisme ens deixa cecs davant de les mil altres opcions que no són les que nosaltres tenim a l'abast. El més important per a la nostra vida ho tenim a tocar. I, en canvi, sovint es recorren a solucions del tot estranyes a la nostra cultura i a la nostra identitat. Viatjar com a forma d'evasió és un bon exemple d'això. Una fugida permanent per no assumir el conflicte proper que ens molesta però que és realment important per a nosaltres. Per a

tots nosaltres, segurament, el futur del nostre país.

La tercera clau és la bona identitat, integradora només si es manifesta sense complexos ni confusions. A Catalunya, això passa principalment pel català, com a idioma únic de referència. És la forma com ens expressem i les paraules que fem el que condiciona tot el que fem i diem. En el llenguatge, manifestem directament el que som i com els nostres sentiments esdevenen una voluntat inequívoca de força. No hi ha cap motiu per recular mai en l'ús de la nostra llengua catalana. La llengua ho és tot i com més genuïna i original sigui, millor. Més identitat és més unió.

I finalment, hi ha la tradició. La tradició és un pòsit d'un valor incalculable. Tot allò que prové dels nostres avantpassats i d'aquella catalanitat espontània, sense filtres i que ara ens resulta un xic estranya, és bo. I la tradició catalana és cristiana. És mediterrània. És marinera. És agosarada. És dialogant. És utopia. És un somni continu. I conforma un patrimoni a preservar, a potenciar i a explicar. S'ha de transmetre, ensenyar i defensar fins a les darreres conseqüències. Massa gent ho ha fet bé, molt bé, com perquè ara, en nom d'una falsa modernitat o d'idees manipuladores, se'n vagi tot plegat en orris.

Tots quatre punts depenen íntegrament de cadascú de nosaltres, catalans de cada dia. No cal esperar miracles, només cal seguir, amb coratge, fent el que ja fèiem, fem i farem, passi el que passi.